

Fargefanten og den Store Ballongflukten

Det var en dag med høye skuldre og nervøs pelsbørsting for Fargefanten. Han hadde fått et oppdrag. Ikke et hvilket som helst oppdrag, men det mest prestisjefylte underholdningsoppdraget i Fargeland på flere måneder.

Ekornet Rulle hadde bursdag. Rulle var ikke et vanlig ekorn som samlet nøtter og gjemte dem steder han glemte. Rulle var en eiendomsmagnat i trehusbransjen og eide det desidert fineste, høyeste og mest intrikate trehuset i hele den store eikeskogen. Det hadde syv etasjer, vindeltrapper av flettede grener, og en sklie som gikk fra toppen og helt ned i en haug med myk mose.

Det var ikke bare Rulle som gjorde oppdraget nervepirrende. Gjestelisten var som en "Hvem er Hvem" i Fargeland. Nesten alle var invitert. Til og med Borgermester Robert Dunkel hadde takket ja. Robert Dunkel var en enorm, kraftig orangutang med klokt blikk og en forkjærlighet for dyre dresser. Han var kjent for å gå på to bein, noe som fikk ham til å ruve over de fleste andre innbyggerne, og han hadde en dyp, rungende latter som kunne få vinduer til å klirre.

«Hva i all verden skal jeg finne på?» mumlet Fargefanten til speilbildet sitt mens han rettet på den lille gullsmykket med F-en rundt halsen. «Trylling? Nei, jeg sager bare i stykker ting. Sang? Bare hvis jeg vil at gjestene ska gå hjem tidlig.»

Han trengte noe fargerikt. Noe som fylte rommet. Noe som var gøy.

Han kikket bort i hjørnet av stua. Der lå det en gjenglempt sekk fra en tidligere fest. Den var stappfull av uoppblåste ballonger i alle regnbuens farger.

«Aha!» sa Fargefanten og den røde nesen hans lyste opp. «Et ballongshow! Det kan ikke gå galt.»

Festen i tretoppene

Fargefanten slang den tunge sekken over skulderen og tuslet mot eikeskogen. Han kunne høre musikken og latteren lenge før han så det enorme trehuset til Rulle. Det var pyntet med vimpler og lyslenker, og det krydde av dyr i finklær som klatret opp og ned stigene.

Da Fargefanten ankom hovedplattformen, ble det stille et øyeblikk. Alle så på ham. Midt i mengden sto Borgermester Robert Dunkel i en skinnende lilla dress og nikket høytidelig til den lille underholderen.

«Velkommen, Fargefanten!» pep bursdagsbarnet Rulle, som hadde på seg en liten krone laget av eikenøtter. «Vi venter spent! Underhold oss!»

Fargefanten svelget tungt. Han fant seg en plass midt på "scenen" (en spesielt bred gren) og satte fra seg sekken. For sikkerhets skyld bandt he et tynt tau rundt livet og festet det til en solid kvist i nærheten. Man visste jo aldri med ballonger.

Han begynte forsiktig. Han blåste opp en lang, rød ballong og vridde den raskt sammen til en liten hund. «Ooooh!» sa publikum høflig. Han lagde en blå papegøye. «Aaaah!» sa publikum, litt mer entusiastisk.

Borgermester Dunkel klappet med sine enorme hender, en lyd som minnet om torden. Det ga Fargefantens selvtillit. Han måtte tenke større. Han måtte lage noe spektakulært.

Han begynte å blåse opp ballonger i et rasende tempo. Han lagde sverd, hatter, blomsterbuketter og rare blekkspruter. Men han ga dem ikke bort. Han bandt dem fast til beltet sitt og rundt armene for å ha dem klare til en stor finale.

Han blåste opp en gigantisk gul ballong. Så en grønn. Så en lilla. Han ble en vandrende sky av gummi og luft. Han hadde så mange ballonger festet til kroppen at han nesten ikke kunne se publikum lenger.

«Og nå!» ropte Fargefantens med pipende stemme bak ballongberget. «Til den store finalen: En ballong-drage i full størrelse!»

Han trakk pusten dypt og begynte å blåse opp den største ballongen i sekken. Han blåste og blåste til kinnene var like røde som nesen hans. Ballongen ble enorm.

Da skjedde det.

Fargefantens kjente at føttene hans mistet kontakten med grenen. De mange hundre ballongene han hadde festet til seg, kombinert med den gigantiske drage-ballongen, hadde skapt nok oppdrift til å løfte ham.

«Ups,» sa Fargefantens.

Han prøvde å plante beina i bakken, men det var for sent. Han begynte å sveve oppover. Publikum gispet. Rulle Ekornet klappet i hendene, overbevist om at dette var en del av showet.

Fargefantens strakte seg etter sikkerhetstauet han hadde festet til kvisten. Men i sin iver etter å blåse opp ballonger, hadde han glemt å sjekke knuten.

RITSJ! sa det, da den dårlige knuten gikk opp.

På vei mot Kraft

Fargefantens steg til værns. Han seilte forbi tredje etasje, så fjerde. I syvende etasje sto Rulle i vinduet og vinket entusiastisk. «Fantastisk avslutning, Fargefantens!» ropte Rulle.

«Hjelp!» pep Fargefantens tilbake, men stemmen druknet i vinden.

Han kom over tretoppene. Utsikten over Fargeland var nydelig, men Fargefanten hadde ikke tid til å nyte den. En kald vind fra nord tok tak i ballongklyngen hans. Han ble ikke lenger bare løftet oppover; han ble blåst bortover i høy hastighet.

Han så ned og så festen bli mindre og mindre. Borgermester Robert Dunkel sto og klødde seg i hodet med et bekymret uttrykk.

Vinden tok Fargefanten med seg ut av skogen, over engene og rett mot Fargelands høyeste og mest fryktinngytende fjell: Kraft. Fjellet var kjent for sine skarpe tinder og dype daler. Og, som alle visste, lå det noe veldig spesielt ved foten av dette fjellet.

Fargefanten spreller med armer og bein, men det var nytteløst. Han var en fargerik kork på et hav av vind, på direkte kollisjonskurs med fjellet.

Redningen på Nordpol-filialen

Ved foten av fjellet Kraft lå det en travel liten landsby som nesten alltid var dekket av snø, selv om sommeren. Dette var Julenissens sommer-verksted og hovedkvarter i Fargeland.

Alven Albin sto ute på en utkikkspost og pusset et reinsdyrgevir da han så noe rart på himmelen. «Hva i all verden...» myste Albin. «Det ser ut som en flyvende fruktsalat.»

Han tok opp kikkerten. Synet som møtte ham, var en vettskremt oransje skapning innhyllet i hundrevis av fargerike ballonger, som kom susende rett mot verkstedets hovedpipe.

Albin trykket på den store, røde alarmknappen. *Uuul-uuul-uuul!*

«Alle mann til dekk!» ropte Albin i megafonen. «Vi har en uidentifisert, fargerik gjenstand på kollisjonskurs! Det ser ut som Fargefanten i trøbbel!»

Dørene til verkstedet fløy opp, og ut strømmet hundrevis av små alver i grønne og røde drakter. De var vant til hasteoppdrag rett før jul, men dette var noe nytt.

«Han kommer til å treffe pipen!» ropte en alv. «Hvis ballongene sprekker der, kommer det til å regne gummi i gavemaskinen!»

«Vi trenger et nett!» kommanderte Albin. «Det største nettet vi har! Fort som lynet!»

Alvene jobbet i et rasende tempo. De hentet tauverk som vanligvis ble brukt til å sikre store sledelass. De knøt og flettet med fingre som beveget seg så fort at de var usynlige. På under to minutter hadde de laget et gigantisk sikkerhetsnett.

«Klar til mottak!» ropte alvene og spente nettet ut mellom fire solide grantrær rett foran verkstedet.

Fargefanten så fjellet komme nærmere i en rasende fart. Han lukket øynene og forberedte seg på et smell.

Men smellet kom aldri. I stedet kjente han et mykt, fjærende *BOING*.

Han hadde landet midt i alvenes nett. Ballongene dempet fallet, og han spratt opp og ned et par ganger før han ble liggende stille, surret inn i tauverk og ballonger.

Alvene jublet. De løp til og hjalp den svimle Fargefanten ut av nettet.

«Går det bra med deg, lille venn?» spurte Albin og børstet litt stjernestøv av Fargefantens oransje pels.

Fargefanten pustet tungt ut. Nesen hans var blekere enn vanlig. Han så på fjellet Kraft som ruvet over dem, og deretter på de vennlige alvene.

«Jeg tror det,» sa Fargefanten med skjelvende stemme. «Men jeg tror jeg har fått nok av ballonger for en stund.»

Han fikk varm kakao og en omvisning i verkstedet før nissens slede (som var ute på en testtur) kjørte ham helt tilbake til Rulles trehus. Festen var fortsatt i gang.

Da Fargefanten landet, denne gangen trygt på bakken, kom Borgermester Robert Dunkel bort og la en enorm hånd på skulderen hans.

«For en sorti, Fargefanten!» buldret borgermesteren og lo så magen ristet. «Det mest spektakulære jeg har sett! Du er virkelig en entertainer av rang!»

Fargefanten smilte svakt. Han bestemte seg for å ikke nevne at det hele var en ulykke. Noen ganger er det best å bare ta imot applausen, og huske å knyte dobbeltknote på sikkerhetstauet neste gang.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no